

Hva er god fagformidling?

Faksimile av aprilutgaven.

Jeg vil utfordre beskrivelsen av fagformidling som enten «god» eller «dårlig».

TEKST

Aiste Gvildyte Næss

PUBLISERT 3. mai 2021

EMNER Fagformidling

I aprilutgaven av Tidsskriftet skriver Håkon Huth om hvordan vi, framtidige og nåværende psykologer, ofte bruker unødig komplekst språk for å snakke om både enkle og komplekse ting. Jeg er enig i at dette lett blir en uvane når vi bruker det så mye mellom oss. Som Håkon har jeg beskjeden erfaring, men selv har jeg kjent at det har vært utfordrende å koble meg av det akademiske språket for «å komme tilbake til jorda» etter noen forelesninger. Likevel stiller jeg spørsmål ved hans bønn om hjelp fra dyktige psykologer der ute på vegne av psykologistudenter.

LES OGSÅ

Akademisk tåkeprat

Psykologer har mye å lære av gutten som stod foran gullfiskbollen og utbrøt «Doffen har daua».

Først og fremst: Hva er god fagformidling, og hvem skal bestemme hvilke eksempler som er gode? For meg er selve variasjonen i formidlingen kilden til inspirasjon. Jeg vil faktisk utfordre beskrivelsen av fagformidling som enten «god» eller «dårlig». Jeg mener at det avhenger av kontekst og mål og dermed kan være tilpasset lytteren eller tjene et bestemt formål. Hvis vi forutsetter at god fagformidling i akademisk kontekst er når lytteren forstår det som forklares, hvordan skal en faglærer som forklarer stoffet til 60 studenter, sjekke om hver enkelt har forstått det hen sier?

«For meg er selve variasjonen i formidlingen kilden til inspirasjon»

Jeg lurer også på om det egentlig er så viktig med gode eksempler? Det er fint å bli inspirert av noen som behersker kommunikasjonskunsten godt, men jeg lurer på om Håkon ville ha blitt opptatt av å tilpasse språket sitt til lytteren bedre hvis han ikke hadde opplevd kommunikasjonssjokk og vært «på den andre siden» av saken? Kanskje «dårlige» eksempler gjør at vi kan sette oss bedre inn i framtidige klienters perspektiv.

Jeg forstår det slik at fagformidling er et eget ansvar som en bør øve på selvstendig. Dette gjelder da både studenter og psykologer. Det viktigste en kan fokusere på i så fall, er å støtte studentenes kritiske tenkning og selvstendighet sånn at de skal kunne velge ut hva som er god måte å kommunisere på, og hvordan de kan øve på denne kunsten. At Håkon stiller seg kritisk til noen fagfolks måte å formidle psykologisk kunnskap på og bestemmer seg selv for å «stoppe nå» med akademisk tåkeprat, tyder på at profesjonsstudiet i psykologi har lyktes med å støtte denne selvstendigheten.

Til syvende og sist vil jeg nevne at i 9. semester har jeg satt meg som mål å bli flinkere på psykoedukasjon, eller å formidle psykologisk kunnskap på en mer forståelig måte til mennesker som har mindre psykologisk kunnskap. Kanskje det at både du og jeg, Håkon, er opptatt av dette allerede nå, før vi går ut i feltet, tyder på at vi ikke står i fare for å rote oss bort i akademisk tåkeprat likevel?

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 58, nummer 5, 2021, side 416

TEKST

Aiste Gvildyte Næss, psykologistudent, 9. semester ved profesjonsstudiet i Oslo